Jan Lauwers en Needcompany

Presenteren

Morning Song

(ochtendlied)

No beauty for me there, where human life is rare, part two
Ver van de dingen der mensen vond ik geen schoonheid

Morning Song is opgedragen aan al die mensen die nog geloven in onze beschaving en daar vooral de humor van in zien.

Morning Song is de titel van de nieuwe dans-theatervoorstelling van Needcompany en is gebaseerd op een nieuwe theatertekst van Jan Lauwers.
De voorstelling vormt het tweede deel van het thematische tweeluik:
No beauty for me there, where human life is rare.

Morning Song is een burleske dans- en stemoefening voor acht personen en hun noodlot.
Er wordt gedanst, gespeeld en gezongen door Gonzalo Cunill, Viviane De Muynck, Misha Downey, Tijen Lawton, Carlotta Sagna, Mil Seghers, Eduardo Torroja en Simon Versnel.
Deze uitzonderlijke cast van dansers en acteurs, bestaande uit 7 verschillende nationaliteiten, bezorgt deze productie een uitgesproken internationaal karakter.

No beauty for me there, where human life is rare

Part one: Caligula
Part two: Morning Song

Morning Song is het tweede deel van de theatrale diptiek *No beauty for me there, where human life is rare,* waarvan het eerste deel, *Caligula*, werd gecreëerd voor Documenta X, Kassel, in 1997. *Caligula* wordt dit seizoen in musea voor hedendaagse kunst gespeeld en wordt in verschillende steden als uitzonderlijke tweeling met **Morning Song** gepresenteerd.
In Jan Lauwers' interpretatie van Caligula van Albert Camus staan vooral de reflectie op hedendaagse kunst en de discussie over kunst en schoonheid centraal.

Het gegeven voor het tweede deel van dit thematische tweeluik wordt het zoeken naar de betekenis van het noodlot en de daaraan gekoppelde menselijke overlevingsdrang.
We weten nu al dat de overlevenden van de natuurramp in Nicaragua ooit weer zullen dansen.
Er is nooit pijn genoeg om de oerkracht van het overleven te vernietigen.
Dat is de echte schoonheid van mensen: hun dierlijke overlevingsdrang.

In *No beauty for me there, where human life is rare, part one* zegt Caligula:
"Mensen sterven en zijn niet gelukkig."
Maar Helicon repliceert:
"Die waarheid weerhoudt mensen er niet van te genieten van een lekkere maaltijd."

In **Morning Song** wordt dit thema verder uitgediept aan de hand van het verhaal van het leven van Liliane Grandiflora en haar familie.
Het is een tragikomische weergave van mensen die steeds maar denken dat ze het leven kunnen veranderen en dan sterven.

In een burleske stijl gaan acht personages het gevecht aan met hun noodlot.
Dit leidt tot lachwekkende toestanden over het grootse en verhevene, tot een gezamenlijke zoektocht naar de 'condition humaine' met de mens als onverbeterlijke levensgoochelaar en overlevingskunstenaar.

Zorba de Griek danst op het graf van zijn pas gestorven zoontje.
Buster Keaton valt van een rijdende trein.

Een stukje uit de voorstellingstekst:

Door een samenloop van omstandigheden of het nuttigen van slechte wijn verslikte de bruid zich tijdens het ritueel en kwam in een sub-comateuze toestand terecht.
Harry die geen angst kende, maar zijn fortuin aan hem voorbij zag gaan, sloeg haar brutaal in het gezicht, dit tot grote woede van de goedhartige Leonard. ***Er ontstond een schermutseling waarbij het leek dat al het leed van de wereld in de keuken terechtkwam.***
Maar gelukkig was er Liliane die orde op zaken zette met de melding dat geduld een schone deugd is en dat, als ze nu allemaal zouden bedaren, Lena snel de oude zou zijn want dat dit wel vaker gebeurde met haar op momenten van grote spanning.

Morning Song,
een nieuwe tekst van Jan Lauwers.

Boeken uit de wereldliteratuur, tekstfragmenten, een citaat, een universeel gegeven,… ze vormden vaak de inspiratiebronnen voor het maken van de voorstellingen van Jan Lauwers en Needcompany.
De analyse van Georges Bataille van een rotstekening in Lascaux was de aanleiding voor het schrijven van zijn eerste theatertekst 'Leda', die de basis was voor *Le Pouvoir*, het tweede deel van *The Snakesong Trilogy.* 'Leda' werd geselecteerd voor de prestigieuze Bonnerbiënnale voor hedendaagse theaterteksten en werd vooral in het buitenland met bijzonder veel lof onthaald. De Zweedse criticus Amelie Björck, bijvoorbeeld, schreef: "De ondergangsmonoloog van Viviane De Muynck is even aangrijpend als Hamlets 'To be or not to be…'. Dit is grootse kunst".

Voor zijn nieuwe theatertekst, **Morning Song, een burleske** haalde Lauwers zijn inspiratie bij een citaat uit een tekst van de Vlaamse schrijver Guido van Heulendonk.
Van Heulendonk beschrijft in het verhaal 'Strontium' de zwerftocht van een radioactief deeltje dat uiteindelijk toevallig in de maag van een zekere Harry terechtkomt, diens dood veroorzaakt en haar zwerftocht verder zet.

In de tekst van Jan Lauwers staan eveneens het bizarre toeval, het noodlot en de gedwongen lichtzinnigheid van haar slachtoffers centraal. De tekst leest als een snel geschreven familiekroniek en beschrijft het leven van Liliane Grandiflora. Alle personages worden kort en stamboomkundig geschetst en komen uiteindelijk op de plaats van de actie te samen om een huwelijksfeest te vieren. Het verhaal eindigt als een *never ending story.*

Een kleine voorpublicatie:

"Op nieuwjaarsavond hadden ze een feest en waren volkomen stoned en dronken en gingen totaal uit de bol, zoals mensen doen op nieuwjaarsavond. Om middernacht opende Carlos het raam om naar het vuurwerk te kijken. Eddy zei hem het raam niet te openen, want hij wist dat het leger acties had ondernomen in de omgeving op zoek naar revolutionairen. Maar Carlos was een anarchist en zei Eddy dat het van geen belang was en dat hij altijd naar het vuurwerk keek. Eddy vroeg hem het raam te sluiten en dat als hij het vuurwerk wou zien hij maar uit het dakappartement weg moest gaan.
Eddy was een beetje verbitterd, weet je, door Carlos' opportunistisch gedrag en omdat hij té veel naar de jongere Eugenio had gekeken. Carlos zei hem: 'Loop naar de maan!' en sloeg de deur dicht. Eddy wou het raam sluiten, maar wachtte met opzet, hopend Carlos beneden op de markt te zien lopen. Hij zag zijn lichaam gracieus bewegen. Carlos draaide zich om, naar Eddy opkijkend, maakte een teken met zijn middelvinger en lachte luid.
En dan was er dat vuurwerk dat niet naar omhoog ging maar een horizontale vlucht nam en recht in Carlos mond belandde. Zijn hoofd nam verschillende kleuren aan. Hij stond op één been alsof hij danste en viel neer op het trottoir. Carlos, schreeuwde Eddy, maar het vuurwerk klonk als een bombardement en iedereen had heel veel plezier in het kijken naar deze man met een gezicht als een fontein van kleuren. Eddy kon niet geloven dat één vuurpijl zo lang meeging."

Morning Song,
dans-theater.

Morning Song is een voorstelling met veel dans en muziek.
Voor de choreografie wordt Lauwers bijgestaan door Carlotta Sagna.
Voor de muziek is geput uit het werk van o.a. Can, Pluramon, Fred Frith, Brise Glace, Calexico, Atahualpa Yupanki en Mogwai.
Door de grote dansinbreng kunnen we ons aan een heel beeldende voorstelling verwachten.
We verwijzen daarbij graag naar Steven Heene en zijn definitie van 'beeldend theater' zoals hij die formuleerde bij de uitreiking van de Thersitesprijs 1998:

'Beeldend' mag daarentegen worden verstaan als gelijk aan de kracht van een geslaagd muziekstuk, in staat om aan een schier ongrijpbare gevoelens een denkbeeldige vorm te geven; als de overrompeling van meeslepende literatuur, waarbij er tussen de regels evenveel te lezen staat als erop; als de onzichtbare ruimtelijkheid van een choreografie, het uitgebalanceerde van verfijnde architectuur, de ontroering van zacht licht op een onverwacht moment.

Morning Song is een voorstelling met een uitgesproken internationale signatuur. Niet alleen door het visuele karakter maar ook door de zeven verschillende nationaliteiten die op de scène staan. Daardoor is de voertaal hoofdzakelijk Engels. Maar zoals altijd maakt het verbale vuurwerk bij Needcompany onlosmakelijk deel uit van de mise en scène.
Lauwers bouwt zijn voorstellingen rond de spanning tussen woord en beeld, tekst en gebaar, verhaal en beweging. Het gebruik van de taal wordt daarbij als troef uitgespeeld.

Morning Song,
wat na The Snakesong Trilogy?

Vorig theaterseizoen sloten we af met de integrale versie van *The Snakesong Trilogy*, die als de Opus Magnum van Lauwers werk mag bestempeld worden.
Met **Morning Song** slaat Lauwers nieuwe wegen in.

Jürgen Pieters (FWO/ Universiteit Gent):

"De cirkel *lijkt* rond, maar hij is het allerminst. Najaar 1997 zette Lauwers alweer een nieuwe stap in zijn carrière, toen *No beauty for me there, where human life is rare* in première ging op de Documenta in Kassel. Deze productie -een verregaande bewerking van de Caligula van Camus- deed in ieder geval uitkijken naar wat de toekomst brengen zal. Lauwers kennende zal dat meer van hetzelfde zijn, maar dan weer helemaal anders."

Eva-Elisabeth Fisher (Süddeutsche Zeitung) legt in haar bespreking van '*Caligula*' een thematische link.

"Voor het theater van Lauwers geldt wat een violist voor de opvoering van een stuk van B.A. Zimmerman over de componist zei, namelijk dat hij ondanks alle seriële techniek emoties wou overbrengen. En dat kan Lauwers. (…)
Wat als een lezing is opgevat, wordt een opwindend steeds weer onderbroken rollenspel. Caligula's cynische bespiegelingen over kunst en leven zeggen alles over de dodelijke vrijheid om alles te mogen en alles ook effectief te doen. Daardoor openbaren ze het wezen van de onbegrensde machtsuitoefening: in zijn grootheidswaanzin keert Caligula alle menselijkheid de rug toe en laat zich alleen nog leiden door een absurde waarheid."

Over **Morning Song** zegt Jan Lauwers tenslotte het volgende:

"Er zijn de laatste jaren zoveel negatieve zaken aan het licht gekomen, zowel in mijn eigen land (corruptie, politieke incompetentie, kindermoord …) als op wereldvlak (fascisme, genocide…) dat het geloof in de kracht van de schoonheid soms erg wankel wordt. De titel van dit tweeluik is echter dwangmatig: als er geen mensen zijn is er ook geen schoonheid. Het zijn de dingen der mensen die maken dat het de moeite waard is dat er geleefd wordt. Ik haat de schoonheid van een zonsondergang, ik hou van de pijn der mensen. Over die pijn en de schoonheid van littekens hebben we het uitvoerig gehad in *The Snakesong Trilogy*. Nu gaan we, net als Caligula en de Amerikanen en de Russen, de maan zoeken. Het zal een burleske, open zoektocht worden met een groep uitzonderlijke acteurs en dansers waarin niets zeker is en alles op de helling gezet wordt en we desondanks met veel plezier de steen weer naar boven duwen en veel tijd nemen om hem weer te gaan halen als hij weer alles verwoestend naar beneden is gedonderd…"

Morning Song, credits

tekst, regie en scenografie:	Jan Lauwers	
choreografie:	Carlotta Sagna, Jan Lauwers	
spel:	Liliane Grandiflora	Viviane De Muynck
	Leopold Grandiflora	Mil Seghers
	Lena Grandiflora	Tijen Lawton
	Leo Van den Heuvel	Simon Versnel
	Tchi	Misha Downey
	Harry	Gonzalo Cunill
	Ushi Delmore	Carlotta Sagna
	Eddy	Eduardo Torroja
dansmateriaal:	Misha Downey, Tijen Lawton, Eduardo Torroja, Carlotta Sagna	
muziek:	Can, Pluramon, Fred Frith, Brise Glace, Calexico, Atahualpa Yupanki, Mogwai.	
kostuums:	Lot Lemm	
lichtconcept:	Dries Vercruysse	
geluidsconcept:	André Schneider	
muziekadvies:	Rudi Laermans	
decorbouw en rekwisieten:	Carl Gydé, Piet Goosen en De Muur bvba	
voorstellingstechniek*:*	Dries Vercruysse (licht), Peter-Paul Van Hest (geluid), Joris De Bolle (toneel)	
produktieleiding		
pers & promotie*:*	Carl Gydé	
algemene assistentie:	An Van der Donckt	
produktie-assistentie:	Els Soetaert	
zakelijke leiding:	Christel Simons	
produktie:	Needcompany	
co-produktie:	Théâtre de la Ville (Paris)	
in samenwerking met:	Hebbel-Theater (Berlin)	

De première van Morning Song werd mede gerealiseerd door het Kaaitheater in Brussel.
Met dank aan De Munt/La Monnaie.

Contact: NEEDCOMPANY, Hooikaai 35, 1000 Brussel
Tel + 32 2 218 40 75 Fax + 32 2 218 23 17
E-mail: needcompany@skynet.be
Website http : //needcompany.vgc.be

Jan Lauwers & Needcompany

1987: *Need to Know,*
(première: 24 maart, Mickery, Amsterdam)
1989: *ça va*
(première: 18 maart, Theater Am Turm, Frankfurt)
1990: *Julius Caesar*
(première: 31 mei, Rotterdamse Schouwburg)
1991: *Invictos*
(première: 18 mei, Centro Andaluz de Teatro, Sevilla)
1992: *Antonius und Kleopatra*
(première: 14 februari, Teater Am Turm, Frankfurt)
1992: *SCHADE/Schade*
(première: 21 oktober, Theater Am Turm, Frankfurt)
1993: *Orfeo,* opera van Walter Hus
(première: 23 mei, Bourlaschouwburg, Antwerpen)
1994: *The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Voyeur*
(première: 24 maart, Theater Am Turm, Frankfurt)
1995: *The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Pouvoir (Leda)*
(première: 11 mei, Dance 95, München)
1996: *The Snakesong Trilogy - Snakesong/Le Désir*
(première: 6 november, Kanonhallen, Kopenhagen)
1996: *Needcompany's Macbeth*
(première: 26 maart, Lunatheater, Brussel)
1997: *Caligula*, *No beauty for me there, where human life is rare, part one*
(première : 5 september, Documenta X, Kassel)
1998: *The Snakesong Trilogy,* herwerkte versie met live muziek
(première: 16 april, Lunatheater, Brussel)
1999: *Morning Song*, *No beauty for me there, where human life is rare, part two*
(première : 13 januari, Lunatheater, Brussel)

Cast

Viviane De Muynck (°1946)
Zij studeerde toneel aan het Conservatorium van Brussel en was er leerlinge van Jan Decorte. Vanaf 1980 acteerde ze bij de Mannen van den Dam in o.a. *De Pelikaan* (Strindberg), *Het laxeermiddel* (Feydeau), *De macht der gewoonte* (Bernhard) en *Het Park* (Strauss). In 1987 ontving ze de 'Theo d'Or' voor haar rol van Martha in *Who's Afraid of Virginia Woolf?* in een regie van Sam Bogaerts bij het gezelschap De Witte Kraai. Daarna acteerde zij bij Maatschappij Discordia in o.a. *Kras* (Judith Herzberg), *Das Spiel vom Fragen* (Handke), *Maat voor Maat* (Shakespeare) en *Driekoningenavond*. Sinds enkele jaren werkt zij free-lance, en trad zij o.a. op in *Torquato Tasso,* een Stuc-produktie, in *Hamlet* bij het Zuidelijk Toneel en in *Count your Blessings* bij Toneelgroep Amsterdam, in een regie van Gerardjan Rijnders. In 1994 speelde zij Odysseus in *Philoktetes Variations* (Müller, Gide, Jesureen) van Jan Ritsema, naast Dirk Roofthooft en Ron Vawter. Ze acteerde tevens met de Wooster Group in *The Hairy Ape* van O'Neill.
Viviane De Muynck is regelmatig te zien in film- en TV-produkties. Zij acteerde o.a. in *Vinaya,* een film van Peter van Kraaij en Josse De Pauw en in *De avonden,* in een regie van R. Van den Berg, naar het gelijknamige boek van Gerard Reve. Ze werd tweemaal genomineerd voor het 'Gouden Kalf' op het filmfestival van Utrecht: voor de film *De avonden* en voor het TV-*drama Duister licht* van Martin Koolhoven.
Sedert de opera *Orfeo* acteert zij regelmatig met Needcompany in de produkties van Jan Lauwers. De laatste jaren was ze te zien in *The Snakesong Trilogy* (*Le Pouvoir*, *Le Désir* en de integrale versie) en in *Macbeth*.

Simon Versnel (°1947)
Hij volgde een klassieke zangopleiding bij de Rotterdamse zangpedagoge Dini Erkens en staat vanaf 1979 op de planken als zanger en acteur. Hij verzorgde een aantal liedrecitals, opera-concerten, kamermuziek-concerten e.d., in zowel Nederland als Frankrijk.
Hij speelde een aantal verschillende rollen zoals o.a. Don Andres in *La Périchole* van Offenbach ('89-'92), Shakespeare in Sondheims *De kikkers* ('90), Sam in *Trouble in Tahiti* van Bernstein ('90), Petruccio/Fred in Cole Porters *Kiss me, Kate* ('90).
Hij was ook te zien in diverse kortfilms, waaronder een Japans-Engelse film, bestemd voor de Holland-expositie in Japan, gedraaid in '92.
In 1992 tourde hij met het stuk *Untitled Cowboys* van Maarten van der Put door Nederland en België. Hij speelde tot hiertoe in vier Needcompany-produkties: *Don Quijote* (1993 en reprise in 1995), *Tres* (1995) en *Rood Red Rouge* (1998) van Grace Ellen Barkey en *Macbeth* van Jan Lauwers. Vóór hij in de productie stapte van de dyptiek *No beauty for me there, where human life is rare,* werkte hij mee aan *Thuis* van Huis aan de Amstel in Amsterdam. Van deze productie werd inmiddels ook een TV-film gemaakt door de VPRO. Hij was ook te zien in de productie *Vuilnis* tijdens De Parade '98, het rondreizend theater- festival in Nederland.

Mil Seghers (°1941)
Hij vervoegde Needcompany in 1988 en is sindsdien in bijna elk theater- en filmproject van Needcompany te zien. Hij acteerde in de theaterprodukties *ça va*, *Julius Caesar*, *Antonius und Cleopatra*, *Invictos*, *Macbeth* en in de drie delen van *The Snakesong Trilogy*, alsook in de integrale versie.
Naast het acteerwerk voor Needcompany wordt hij regelmatig gevraagd voor films. Zo was hij te zien in *Les sept péchés capitaux* van Frédéric Fontaine , *Le Mur* van Alain Berliner en in *Zyklus von Kleinigkeiten* van Ana Torfs. In *Antonia* van Marleen Gorris, die in maart 1996 de Oscar won in de categorie 'beste buitenlandse film' vertolkte hij een belangrijke rol.

Hij acteerde ook in een kortfilm van Alex Stockman, *Violette*. Verder was hij te zien in diverse TV-films : *Interdit de Mourir* (France 2), *Les Fables de la Fontaine* (TF 1) en recent nog in *Kaas* van Orlof Söhnke, naar het boek van Willem Elsschot.

Gonzalo Cunill (°1962)
Deze in Madrid wonende acteur groeide op in Buenos Aires (Argentinië), waar hij ook zijn acteursopleiding genoot. Hij studeerde eveneens in Sydney (Australië) en Madrid.
Hij acteerde in producties van verscheidene gezelschappen in Argentinië en Spanje. De laatste jaren werkte hij voornamelijk samen met het Carniceria Teatro van Rodrigo Garcia, het 'Teatro Pradillo', met de regisseur Esteve Graset en in het gezelschap Lucas Cranach van Carlos Marquerie in Madrid. In een regie van García acteerde hij in 1993 in *The Three Pigs,* een productie met teksten van o.a. Peter Handke en plastisch kunstenaar Bruce Nauman. Op basis van deze ervaring vroeg Bruce Nauman hem om gedurende een tentoonstelling van zijn werk in het 'Centro de Arte Reina Sofia' in Madrid een performance te geven in de zalen. *Slightly Crouched* vond plaats in 1994. In 1997 werkte hij mee aan de creatie van *El rey de los animales es idiota* van Carlos Marquerie.
Gonzalo Cunill wordt ook regelmatig gevraagd voor film- en televisiewerk. Hij was o.m. te zien in de film *Blue Eyes,* een Argentijns-Duitse coproductie, de kortfilm *Almost twenty hours* van Luis Varona, de film *Airbag* van Juanma Bajo Ulloa en in de TV-film *The Wanderer* van Alan Grint.
In 1997 werkte hij voor het eerst samen met Jan Lauwers in de creatie van het eerste deel van de dyptiek *No beauty for me there, where human life is rare,* bestemd voor de tiende editie van Documenta in Kassel. In datzelfde seizoen acteerde hij ook in de herneming van *Snakesong/Le Pouvoir* en in de integrale, herwerkte versie van *The Snakesong Trilogy.*

Carlotta Sagna
Zij volgde een dansopleiding in het Italiaanse Compagnie Sutki in Turijn, onder leiding van Anna Sagna, aan de Académie de Danse Classique de Monte-Carlo van Marika Besobrasova en Mudra van Maurice Béjart in Brussel.
Zij danste bij de Compagnie L'Ensemble van Micha Van Hoecke en heeft ook meegewerkt aan verscheidene produkties van Caterina Sagna, in het dansgezelschap Nadir. Zij maakte gedurende enkele jaren deel uit van Rosas, het dansgezelschap van Anne Teresa De Keersmaeker en danste er in *Ottone, Ottone, Stella* en *Achterland.* Nadien werkte ze mee aan een produktie van het theatergezelschap La Valdoca van Cesare Ronconi.
Sedert 1993 maakt ze deel uit van Needcompany. *Orfeo* was de eerste produktie van Jan Lauwers waarin zij optrad en zij speelde vervolgens in de drie delen van *The Snakesong Trilogy (Le Voyeur, Le Pouvoir en Le Désir)* en is bijgevolg ook te zien in de integrale versie.
Zij maakte haar eerste eigen choreografie voor *Caligula*, uitgevoerd door Tijen Lawton.

Misha Downey (°1973)
Werd geboren in Leicester, Groot-Brittannië. Van 1989 tot 1992 volgde hij lessen aan de London Contemporary Dance School. Na zijn opleiding was hij medeoprichter van de Bedlam Dance Company onder leiding van de choreograaf Yael Flexer. Misha Downey werkte mee met het dansgezelschap Adventures in Motion Pictures aan de productie *De Notenkraker* en danste in de Harlemations Dance Company van de choreograaf Bunty Matthias. In januari 1994 vervoegde hij het dansgezelschap Rosas in Brussel, waar hij deelnam aan de creatie van *Kinok* en *Amor constante más allá de la muerte*, en ook betrokken was bij de hernemingen van *Toccata*. Voordat hij zich bij Needcompany aansloot, danste hij eveneens bij de choreograaf Mattheuw Bourne *het Zwanenmeer* (voorstellingen in Londen en Los Angeles).

Misha Downey danste voor het eerst bij Needcompany in de productie *Rood Red Rouge* (1998) van Grace Ellen Barkey. De samenwerking met Jan Lauwers begon met de deelname als acteur aan de herneming van *Caligula*.

Eduardo Torroja (°1962)
Werd geboren in Madrid, waar hij tevens zijn dans- en theateropleiding genoot. Hij kwam naar Brussel om samen te werken met het dansgezelschap Ultima Vez onder leiding van Wim Vandekeybus. Voor dit gezelschap was hij vervolgens assistent van de choreograaf, trainer en danser voor de voorstellingen *What the body does not remember, Les porteuses de mauvaises nouvelles, Le poids de la main* en de film *Roseland.* Daarna maakte hij deel uit van het dansgezelschap Rosas waar hij *Erts, Mozart-Concertaria's* en *Un Moto di Gioia* mee danste en creëerde. Hij tekende de choreografie voor de Frans-Canadese rock-opera *Starmania* waar hij samenwerkte met zangers, acrobaten en gevechtskunstenaars. Voor de voorstelling *Skinks*, van Jacopo Godani voor het Frankfurter Ballet, was hij assistent van de choreograaf en dramaturg.
In *Rood Red Rouge* (1998) van Grace Ellen Barkey danste hij voor het eerst in een voorstelling van Needcompany.

Tijen Lawton (°1972)
Geboren in Wenen uit een Britse vader en een Turkse moeder, grootgebracht in Oostenrijk, Italië en Turkije, kwam ze uiteindelijk in Groot-Brittannië terecht. Zij volgde een dans -en muziekopleiding in London aan The Arts Educational School van '84 tot '88 en van '88 tot '91 aan de London Contemporary Dance School. Tijdens deze laatste opleiding was ze gedurende 1 jaar uitwisselingsstudent in de Julliard School in New York. Vervolgens liep ze nog stages in Parijs en Istanbul. In 1991 richtte ze mee Foco Loco op, een gezelschap dat zich toespitst op onderzoek en ontwikkeling van dans in alle domeinen. In 1992 sloot ze zich aan bij Emma Carlsson & dancers en toerde met de voorstelling *Inner Corner* doorheen Groot-Brittanië en Duitsland. In 1996 kwam ze naar Brussel om er mee te werken aan verschillende creaties van Pierre Droulers : *Les Beaux jours* ('96), *Lilas* ('97) en *Multum in Parvo* ('98), gevolgd door internationale tournees. Ondertussen maakte ze ook haar eerste twee eigen choreografieën : *Je n'ai jamais parlé* ('97) *en Plus fort que leurs voix aiguës* ('98).
In *Caligula*, het eerste deel van de dyptiek *No beauty for me there, where human life is rare* brengt ze een choreografie van Carlotta Sagna.

Morning Song

Speellijst

Première

Kaaitheater, Lunatheater, Brussel	13, 14, 15, 16 en 20, 21, 22, 23 januari 1999
Kunstencentrum Vooruit, Gent	29 en 30 januari 1999
Rotterdamse Schouwburg, Rotterdam	17 en 18 februari 1999
Stadsschouwburg Brugge	26 maart 1999
Théâtre de la Ville, Parijs	18, 19 en 20 mei 1999
La Rose des Vents, Villeneuve d'Ascq	25, 26 en 27 mei 1999
Stadsschouwburg Eindhoven	1 juni 1999
Stadsschouwburg Amsterdam	29 juni 1999
Teatro Mercat de les Flors, Barcelona	12-14 juli 1999
Szene, Salzburg	17,18 juli 1999
Tanz/ Theater, Hannover	5 september 1999
Hebbel-Theater, Berlin	15-19 september 1999
Lunatheater, Brussel	1, 2 oktober 1999
Next Wave Festival/B.A.M., New York	27-30 oktober 1999